

VORA VORA!

Dos Enrics, dues webs

Parlam, amb un amic, sobre la seva recerca d'elements simbòlics de Formentera des de la disciplina de la fotografia i sobre l'esforç de salvar els perills de caure en el reduccionisme que tal empresa comporta. Difícil, l'escomesa de concebre una iconografia d'un territori que té, potser, en la silueta del seu mapa el seu símbol més potent, més poderós: qui vol manifestar la seva adhesió a l'illa opta per identificar-se amb un adhesiu, sovint monocolor. És un cas gairebé únic: reafirmam així la pertinença a una mena de club, a una identificació, a una identitat que dóna pas a moltes complicitats, sobretot, quan ets lluny de Formentera. És com un patrimoni que es busca, que es vol compartir. Tot i que convenim parlar-ne apassionadament amb més tranquil·litat, li recomanem, a tall d'inspiració, dues dreceres de recerca encertada. Són dues webs: la del pintor Enric Riera (www.enricriera.com) i la del joier Enric Majoral (www.majoral.com). És un doble viatge virtual que també us recomanem (emplaçant-vos a admirar els originals sempre que us sigui possible). Si el pintor fa una gran abstracció i posa els colors justos a la simplicitat d'un món que té justament la seva grandesa en aquesta austeritat, i ens ofereix un ventall simbòlic de poesia cromàtica, el joier furga en els detalls més rics d'aquesta humilitat vital forjada en silenci, que amaga batecs molt senzills però molt sinuosos. Riera i Majoral beuen també de la musicalitat de la frontera, que és la mar Mediterrània. Són dos exemples de la manera com l'illa pot esdevenir art i de com dos oficis es poden conrear des del compromís amb un món tan petit com universal.

Joan Mari
joan_mari@hotmail.com

La crònica

La guardiola màgica de la Generalitat i la màgia del València CF

Diumenge, 16 de maig

Valencià i català a la Biblioteca Nacional. L'escriptora Rosa Regàs, nova directora de la Biblioteca Nacional, anuncia que aquesta institució tornarà a catalogar junts els llibres escrits en valencià i en català. D'aquesta manera, posa fi a una diferenciació que s'establia des del 1983, i que ja va intentar resoldre l'anterior director de la biblioteca, Luis Racionero, nomenat pel PP, encara que aquest mateix partit li ho va impedir. El secretari general de Cultura i Política Lingüística valencià, David Serra, arremet contra Regàs: "El fet de catalogar el valencià i el català de forma unitària no és un signe de coherència ni de respecte a l'ordenament jurídic general, ja que l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana s'ha d'aplicar tant dins com fora d'aquesta." El PP no desaprofita l'ocasió per intentar revifar vells conflictes.

Dilluns, 17 de maig

Esquerda a Presidència. Les conseqüències que pot arribar a provocar un informe sense signar són impensables. La seva publicació ha obert una crisi de confiança al departament de Presidència entre el conseller Bargalló, que la setmana anterior va expressar la seva incomoditat públicament, i el secretari general de Comunicació, Miquel Sellarès. A més, una pàgina web vinculada a Sellarès, www.tribunacatalana.org, va fer pública la celebració d'un sopar en què els convidats donaven suport a Sellarès i demanaven la dimissió de Bargalló. Drapets bruts al sol, avui, i bugada nova, demà: el comunicòleg Enric Marín, diuen, substituirà Sellarès.

Dimarts, 18 de maig

La guardiola màgica. Els comptes de la Generalitat de Catalunya no tenen un superàvit de 284 milions d'euros, com havia dit l'executiu de CiU, sinó un dèficit de 1.177 milions d'euros, segons l'informe presentat pel conseller d'Economia,

Antoni Castells, i dirigit per l'economista –i president de Caixa Catalunya– Antoni Serra Ramoneda. A banda del fet inusual –sobta que ningú se'n sorprengui– que el president d'una caixa d'estalvis dirigeixi un informe sobre els comptes de l'administració, l'informe afirma que CiU no va cometre cap irregularitat. Expliquen els experts que els comptes són els mateixos però vistos d'una altra manera. Sembla mentida el poc marge que hi ha per fer la declaració de l'IRPF i el joc que donen, en canvi, els comptes públics.

Dimecres, 19 de maig

Fins el Coelho. L'escriptor Paulo Coelho, convidat a un Diàleg del Fòrum de les Cultures sobre "Informació, poder i ètica", aprofita, bàsicament, per queixar-se sobre el preu de l'entrada als diàlegs: "25 euros és molt car. Em sento molt tallat perquè els meus lectors no han pogut acudir pel preu." Té raó. També va reconèixer –de vegades la sinceritat va per davant de la coherència– que ell havia cobrat més dels 1.000 euros que el Fòrum diu que paga a cada convidat com a màxim. La qüestió és que, un cop s'ha acceptat la invitació, cal complir i no decebre aquells lectors que sí que han pagat els 25 euros proferint només queixes pels lectors que no els han pogut pagar.

El València CF fa el doblat. Deu dies després de proclamar-se campió de Lliga, el València CF fa un doblat que confirma la seua millor temporada de tota la història, en guanyar a Goteborg la copa de la UEFA davant l'Olimpique de Marsella. La ciutat de València i les localitats de les comarques pròximes esclaten de nou en un desbordant maremàgnum humà de color i de pólvora. Una vegada més, es demostra la recuperació de l'orgull valencianista després dels anys d'una travessia infructuosa. El principal accionista del València, Bautista Soler, aprofita per anunciar estabilitat en un club marcat pels continus terratrèmols interns. Soler vol que continuen l'actual president, Jau-

Dalt, imatge de la celebració de la victòria del València CF a la UEFA. El club de Mestalla ha completat la millor temporada de la seua història. Al costat d'aquestes ratlles, Antoni Castells ha calculat el dèficit de la Generalitat de Catalunya. Ningú s'ha sorprès que l'estudi l'hagi dirigit el director de Caixa Catalunya, tot i que és un fet inusual.

Còmplices de l'abús

Clar i ras: cap dels presidents de la Generalitat Valenciana que hi ha hagut fins ara ha destacat per la seua passió pel present i el futur mediambiental del país. No dic que no hagen tingut interès a frenar els abusos i salvar el seu patrimoni ecològic. Amb més o menys tebiesa, algun interès han declarat. El que pretenem assenyalar, però, és la falta d'identificació amb aquest territori escàs i exhaurit amb la complicitat culpable de tota una classe política —amb les degudes excepcions— representada pel seu més alt dignatari, el molt honorable de torn.

Es comprèn que en algunes ocasions, sobretot les primerenques després de la transició, els dirigents polítics estigueren legalment inermes davant l'allau especulativa i el brot massiu d'urbanitzacions irregulars i agressions paisatgístiques. Fins i tot així, tot i que podrien haver donat testimoni d'aquesta impotència i de la seua bona voluntat, a més de legislar per a posar fi a l'abús.

No ho feren, o ho feren tan malament que la crònica diària, com 25 anys enrere, continua mortificant-nos amb abusos inherents i, en certes ocasions, desbaratats. Muntanyes que desapareixen, edificis que excedeixen en deu plantes la llicència, platges que es redueixen, pobles desfigurats, fems que ens inunden..., i cap alcalde o responsable a la presó. I el que encara és pitjor: en el Consell es mira cap a una altra banda perquè ni estimen ni, sovint, coneixen el país. Què hem de fer amb aquesta banda de buròcrates, a més d'assenyalar-los amb el dit? Haurem d'esperar que el remei vinga d'Europa?

J. J. Pérez Benlloch

me Ortí, i que augmente el poder de Rafa Benítez, l'idolatrada entrenador.

La crisi balear treu el nas. Les dades interanuals —d'abril a abril— del flux turístic cap a Balears mostren una minva del 7,3%, amb una baixada del 2,3% en els primers quatre mesos d'enguany. És la primera prova clara que la incertesa econòmica que afecta els països emissors de turistes comença a afectar l'economia illenca. La dada s'afegeix a la preocupació per l'increment del preu del petroli que podria projectar encara ombres més negres sobre la indústria turística balear.

Dijous, 20 de maig

Nova crisi en el Gover balear. Jaume Matas ha acceptat la dimissió del conseller de Treball, Guillem de Olives, oficialment per raons personals, i el substitueix per Cristòfol Huguet. Tot i l'explicació oficial, el fet és que els rumors feia setmanes que asseguraven una remodela-

ció amb l'objectiu d'augmentar el perfil polític de l'executiu, com així ha passat finalment. És el segon canvi —el primer va ser a Agricultura— en només deu mesos de Govern.

Pacífic País Valencià. “És una pràctica parlamentària habitual i pacífica utilitzar a les Corts Valencianes com el de País Valencià. Ho explica en un comunicat el president del Congrés espanyol, Manuel Marín, arran de la polèmica suscitada la setmana passada, quan no es van acceptar dues proposicions (d'IU i ERC) que utilitzaven la terminologia sobre la qual ara s'han obert consultes. Marín especifica que no ha prohibit el terme i que “està a l'espera de reunir tota la informació” per “adoptar un criteri final”. De moment, i per exemple, Manuel Marín podria mirar-se què signifiquen les sigles “PSPV?”, que és com s'anomena el seu partit en aquestes terres.